

[Statsministeren.]

imellem. Men her glemte netop det ærede medlem hr. Poul Møller dette væsentlige forhold, idet han siger: jeg tror ikke, vi næste år kan have et overskud på statsfinanserne — nu kan jeg ikke huske, om det var på 1 400 eller 1 600 mill. kr. — uden at der kommer arbejdsløshed, og derfor må vi nedsætte skatterne. Den ærede ordfører tror efterhånden, at skattepolitikken dirigerer alting. Hvis der kommer en modgangskonjunktur, og hvis det skulle ske, at der begynder at komme arbejdsløshed og mindre indkomster, ja, så falder skatteprovenuet også ganske automatisk, det behøver den ærede ordfører ikke at bekymre sig så meget om. Det kan godt være, at man til den tid — men lad os nu først se, om det sker — kan overveje, om man så også skal røre satserne for at modvirke den nedgang, der kommer i beskæftigelsen på grund af nedgangskonjunktoren, og det er den vej rundt, man skal argumentere.

Så siger den ærede ordfører: ja men det har været sådan, at man aldrig har kunnet nedsætte skatterne; der er nok nogen, der skal argumentere for, at man ikke kan. Her glemmer den ærede ordfører det helt afgørende i situationen: at vi har udnyttet disse sidste 2-3 år til at få et rygstød — må jeg have lov til at gentage det over for den side af salen — et rygstød; det er nemlig det, vi har fået ud af, at vi fører en fastere økonomisk politik, end vi har kunnet før. Vi har fået en valutareserve, og det er den, vi gerne vil bevare for at have den som rygstød, hvis den situation skulle indtræde, som den ærede ordfører var inde på.

Jeg håber at have udtrykt det så jævnt og ligetil, at vi også her kan begynde at nærme os i enighed.

Den ærede ordfører benyttede også lejligheden til et, synes jeg, lidt kraftigt angreb på mit arbejde med skattereformen. Jeg tror ikke, den ærede ordfører i og for sig ville mit arbejde i den henseende noget ondt. Det er et lidt andet relief, end tilfældet hidtil har været, men det fremgik ligesom af den ærede ordførers bemærkninger, at jeg havde fremsat et skattereformforslag i 1953-54, og så var der siden ikke sket noget på skatteområdet herhjemme, bl. a. fordi

jeg var så stædig; det er jeg vist også. Det mærkelige er, at i alle de 6 år, jeg var finansminister, har man sagt, at jeg ganske stædigt har søgt at gennemføre først den ene lille del, så den anden lille del og så den tredje lille del af det skattereformforslag, jeg fremsatte i 1954. Det er, hvad jeg har fået skyld for i alle disse år, og der er også meget rigtigt i det. Men så kan den ærede ordfører hr. Poul Møller ikke komme og sige, at der slet ikke er sket noget — der er jo sket en hel del. Jeg kan nævne aktieselskabsskatteoven, som min efterfølger fik lov at sætte slutstenen på. Jeg kan nævne afskrivningsreglerne og henlæggelsesfonden, jeg kan nævne proportionalbeskatningen til bykommunerne, en meget væsentlig ting. Jeg kan nævne beskatningen af renteforsikringer og loven om særlig indkomstskat, og jeg kunne sikkert nævne meget mere, men det skal jeg ikke trætte tinget med, og den ærede ordfører kender det jo alt sammen.

Men nu skal vi videre, det er det, det drejer sig om, og nu har debatten ført til, at vi kan komme videre, for nu er vi nået så langt, at man fra venstres og konservativ side gerne vil give børnetilskud i stedet for børnefradrag. Og jeg kan ikke se andet, end at her er altså et punkt, hvor vi straks kan gå videre, så snart vi har overstået valget. Vi kan ophæve det gamle børnefradrag og også den gamle børnetilskudsordning og slå det hele sammen. Og så er det, der skal føres familiepolitik.

Jeg har en indskudt bemærkning til det ærede medlem fru Hanne Budtz, der talte så varmt om familiepolitik, men jeg har lidt vanskeligt ved i det forslag, der er fremsat af VK-partierne, at finde tydelige eksempler. Prøv at slå op i tabellerne på en skattepligtig indkomst på 10 000 kr. — det svarer til en 12 000-13 000 — så ser man, at en enlig får et skattnedslag på 270 kr.; har man ingen børn, får man 273, og har man henholdvis 1-2-3 eller 4 børn, får man fra 262 til 270 kr.s nedslag, altså akkurat den samme skatteletelse for enlige, for familier uden børn og familier med 1-2-3 og 4 børn. Det er der ingen familiepolitik i, og det er dér, ærede ordfører hr. Poul Møller, at forskellen kommer ind.

Den ærede ordfører siger, at man ikke kan lave skattereform, uden at det skal